

Lliçó 4: Per el 24 d'octubre de 2020

ELS ULLS DE JEHOVÀ: LA COSMOVISIÓ BÍBLICA

Dissabte 17 d'octubre

PER A L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Proverbis 15: 3; Job 12: 7-10; Efesis 6:12; Apocalipsi 20: 5, 6; Joan 1: 1-14; Marc 12: 29-31.

PER MEMORITZAR:

"Els ulls del Senyor estan en tot lloc, mirant a losmalos i als bons" (Prov. 15: 3).

El poeta polonès Czeslaw Milosz va escriure un poema a l'inici de la seva obra sobre animals imaginaris: conills que parlen, esquiroles que parlen i altres per l'estil. "Tenen tant en comú amb els animals reals", va escriure, "com les nostres nocions de l'món amb el món real". Després, per acabar el poema, va escriure: "Pensa en això, i tremola".

"Tremolar" potser és una paraula massa forta, però és cert que granpartede loque els sereshumanos piensansobre elmundopodria estar completament equivocada. Per exemple, durant gairebé dosmil anys, moltes de les personesmés intel·ligents i cultes de l'món van creure que la Terra estava immòbil al centre de l'Univers. Avui, moltes de les persones més intel·ligents i cultes pensen que la humanitat va evolucionar del que originalment era una forma de vida simple.

Comosereshumanos, miramoselmundoa través de filtrosque impacten la nostra forma de interpretar i entendre loque nos envolta. Aquest filtre es diu cosmovisió, i és fonamental que ensenyem la cosmovisió bíblica als nostres joves, i fins i tot als membres majors de l'església.

ELS ULLS DE JEHOVÀ

Un professor universitari d'Oxford va teoritzar que res és real: ni nosaltres, ni el mundo, ni res de loquenos envolta, sinoque som les creacions digitals deuna razade extraterrestres concomputadoras Superpoderosas.

Si bé aquesta és una teoria interessant, planteja una pregunta crucial: ¿quina és la naturalesa de la realitat?

Hi ha dues respostes possibles i molt àmplies, encara que només una es racional. La primera és que l'Univers (i tot el que hi ha en ell, inclosos nosaltres) simplement és. Res el va crear, res el va formar; només és aquí. És simplement una dada dur. No hi ha déu, no hi ha déus, no hi ha res diví. La realitat és purament material, purament natural. Com algú va dir fa 2.500 anys (aquesta no és una idea nova), només hi ha "àtoms i el buit".

L'altra postura és que algun ésser (o éssers) diví va crear l'Univers. Per cert, això parecemés lògic, més racional, més assenyat, que la idea que l'Univers és, sense cap explicació. Aquesta perspectiva abasta el món natural, el món dels "àtoms i el buit", però no es limita a ell. Assenyala una realitat que és molt més àmplia, profunda i multifacètica que la visió ateu-materialista que tan sovint escoltem en l'actualitat.

Què diuen els següents versets sobre les idees plantejades en la lliçó d'avui:
Salms 53: 1; Proverbis 15: 3; Joan3: 16; Isaïes45: 21; Lluc1: 26-35.

L'element central de tota educació cristiana és la realitat de Déu; i no només això, sinó la classe de Déu que és: un Déu personal que ens estima i que interactua amb nosaltres. Ell és unDios demilagros que, si bé utilitza lleis naturals, no està subjecte a aquestes lleis i pot transcendir-quant vulgui (comen la concepcióvirginal de Jesús). Laenseñanzade aquesta cosmovisió és especialment pertinent ennuestros dies perquè el mundo intel·lectual, majoritàriament, ensenya obertament i sense embuts la cosmovisió atea i naturalista, i més afirma (erròniament) que la ciència li dóna suport.

■ **Pensa en com de estreta i limitada és la cosmovisió atea en contrast amb la cosmovisió bíblica, que, com es va dir anteriorment, abasta el món natural però no es limita a ell. Per què, en definitiva, la cosmovisió bíblica, la cosmovisió teista, és molt més lògica i racional que el seu rival atea?**

LA PREGUNTA DE LEIBNIZ

Fa molts segles, un pensador i escriptor alemany anomenat Gottfried Wilhelm Leibniz probablement va fer la pregunta més bàsica i fonamental: "Per què hi ha alguna cosa en lloc de res?"

Com responen els següents passatges la pregunta de Leibniz? Gènesi 1: 1; Joan 1: 1-4; Èxode 20: 8-11; Apocalipsi 14: 6, 7; Job 12: 7-10.

És fascinant la manera com la Bíblia dona per feta l'existència de Déu. Gènesi 1: 1 no comença con un munt d'arguments lògics (encara que hi ha molts) per a l'existència de Déu. Simplement, dona per certa la seva existència (veure també Èxo. 3:13, 14) i, partint d'aquesta base, es dona a conèixer Déu com a Creador, la Bíblia i tota la veritat revelada en les seves pàgines.

La doctrina de la Creació també és fonamental per a l'educació cristiana. Tot el que creiem com a cristians, tot, es basa en la doctrina de la Creació de sis dies. La Bíblia no comença amb una declaració sobre l'Expiació, ni sobre la Llei, ni sobre la Creu, ni sobre la resurrecció, ni sobre la Segona Vinguda; no. Comença amb una declaració sobre Déu com a Creador, perquè cap d'aquestes altres ensenyaments té sentit independentment de la realitat de Déu com el nostre Creador.

Per tant, una cosmovisió bíblica d'emfatitzar la importància de la doctrina de la creacion. Aquesta èmfasi també adquireix gran importància perquè aquest ensenyament ha suportat un atac frontal en nom de la ciència. L'Evolució (milers de milions d'anys de vida que evoluciona lentament a ensopagades, tot per casualitat) ha destruït gairebé del tot la fe en la Bíblia per a milions de persones. És difícil imaginar un ensenyament més contrària a la Bíblia i a la fe cristiana en general que l'Evolució. Per això, la idea que l'Evolució pot arribar a harmonitzar d'alguna manera amb la doctrina bíblica de la Creació (Evolució teista) és pitjor que la Evolució atea. No pot harmonitzar sense contradir la Bíblia i la fe cristiana en general.

■ Déu ens demana que passem una setena part de la nostra vida, cada setmana, per recordar la Creació de sis dies, una cosa que ell no demana amb cap altre ensenyament. Què hauria de dir-nos això sobre com de fonamental i important és aquesta doctrina per a una cosmovisió cristiana?

LA COSMOVISIÓ BÍBLICA

Com es va esmentar en la introducció, ningú veu el món des d'una perspectiva neutral. Per exemple, un atemira un arc iris al cel, i no veu nadamés que un fenomen natural; no té un altre significat que el que els éssers humans decideixen donar-li. A canvi, algú que el mira des d'una cosmovisió bíblica veno només el fenomen natural (l'aigua i la llum que interactuen), sinó també una reafirmació de la promesa de Déu de no tornar a destruir el mundo pormedio d'aigua (Gn. 9: 13-16). "Com de grans van ser la condescendència i la compassió que Déu va manifestar cap a les seves criatures esgarriades a l'col·locar el bell arc de sant Martí en els núvols com a senyal de supacto amb l'home! [...] Era el propòsit deDios que quan els nens de les generacions futures preguntessin pel significat de l'gloriós arc que s'estén pel cel, PP 97).

Per als Adventistes del Setè Dia, la Bíblia continua sent el text fonamental de la nostra fe. Ensenya la cosmovisió, el "filtre" mitjançant el qual hem de veure i interpretar el món, que pot ser un lloc molt descoratjador i complicat. Les Escripures creen l'esquema que ens ajudarà a comprendre millor la realitat en la qual ens trobem, de la qual som part, i que sovint ens confon.

Quines veritats es troben en els següents textos que ens poden ajudar a comprendre millor la realitat que ens toca viure? Efesis 6:12; Marc 13: 7; Romans 5: 8; 08:28; Eclesiastès 9: 5; Apocalipsi 20: 5, 6.

Com Adventistes de l'Setè Dia, hem de cenyir-nos fermament als ensenyaments de la Bíblia, ja que aquesta és la veritat revelada de Déu per a la humanitat, que ens explica moltes coses sobre el món que d'altra manera no sabríem ni entendríem. Per tant, l'educació cristiana ha d'estar arrelada i fonamentada en la Paraula de Déu, i hem de rebutjar qualsevol ensenyament contrària a ella.

■ **Quines altres ensenyaments de la Bíblia contradiuen les creences que la gent té? Què hauria d'ensenyar aquesta diferència sobre la importància de atenir-nos fidelment a la Paraula de Déu?**

ADOREU EL REDEMPTOR

Encara que la doctrina de la Creació és fonamental per a la nostra fe, no apareix aïllada, especialment en el Nou Testament. Generalment està acompanyada, i fins íntimament lligada, a la doctrina de la Redempció perquè, honestament, en un món caigut, de pecador i mort, la creació per si sola no és suficient. Vivim, lluitem, patim (com tots) ... i després, què? Morim, i vam acabar igual que els cadàvers d'animals que queden a la vora d'el camí.

Què té això de bo?

Per tant, tenim la doctrina de la Redempció, que també és essencial per a la nostra cosmovisió. I això vol dir que al centre de tot el que creiem està Jesucrist, crucificat i ressuscitat.

Llegeix Joan 1: 1 a l'14 Què ens diuen aquests versets sobre qui era Jesús i el que ha fet per nosaltres?

També presta atenció a l'missatge del primer àngel: "Vaig veure volar pel mig de el cel un altre àngel, que tenia l'evangeli etern per predicar als habitants de la terra, a tota nació, tribu, llengua i poble, dient amb veu forta: Temeu a Déu, i doneu-li glòria, perquè l'hora del seu judici ha arribat; i adoreu a aquell que va fer el cel i la terra, el mar i les fonts de les aigües" (Ap. 14: 6, 7). Fixa't que el "evangeli etern" està vinculat directament con Déu com el Creador. I, quan nos adonem que el Déu que ens va crear és el mateix Déu que, en carn humana, va portar el càstig pel nostre pecat sobre si mateix, no és d'estranyar que se'ns cridi a adorar-lo. Quina altra resposta hauria de sorgir de nosaltres a l'adonar-nos de com és el nostre Déu realment?

Per aquesta raó, Crist, i ell crucificat, ha de ser la nostra prioritat en tot el que ensenyem; un ensenyament que, francament, també ha d'incloure la Segona Vinguda, perquè la primera vinguda de Crist realment no ens beneficia en molt sense la segona, oi? Podríem sostenir, segons les Escriptures, que la primera vinguda i la segona vinguda de Crist són dues parts d'un esdeveniment: el pla de salvació.

■ **Medita sobre la idea, expressada en Joan 1, que aquell que va fer "totes les coses" (Joan 1: 3) va ser qui va morir a la Creu per nosaltres. Per què l'adoració hauria de ser una resposta natural incontenible?**

LA LLEI DE DÉU

Anys enrere, en França, la nació estava debatent la qüestió de la pena capital: ¿havia d'abolir? Els que estaven a favor de la seva abolició es van posar en contacte amb un famós escriptor i filòsof francès anomenat Michel Foucault i li van demanar que escrivís un editorial en el seu nom. No obstant això, el que va fer va ser advocar no per abolir només la pena de mort, sinó també tot el sistema penitenciari i deixar en llibertat a tots els presoners.

Per què? Perquè per Michel Foucault tots els sistemes de moralitat eren meres construccions humanes, idees humanes posades en pràctica pels qui estan en el poder per controlar a les masses. Per tant, aquests codis morals no tenien legitimitat real.

Encara que el resultat sigui extrem, cosa que veiem aquí és una conseqüència lògica de un problema que en realitat és tan nou. Moisès el va abordar amb relació a l'antic Israel fa milers d'anys. "No fareu com tot el que fem nosaltres aquí ara, cadascú el que bé li sembla" (Deut. 12: 8; veure a més Juec. 17: 6; Prov. 00:15).

No obstant això, si no hem de fer el que bé ens sembla a cadascú (és a dir, nosaltres som justos, santos i suficientment objectius com per saber el que és moralment correcte), llavors, com sabem què fer? La resposta, per descomptat, és que el Senyor que ens va crear també ens va donar un codi moral per viure. Potser els nostres ulls no arriben a distingir què és el correcte, però el Senyor sí.

Què ens ensenyen aquests textos sobre la conducta moral? Deuteronomi 6: 5; Marc 12: 29-31; Apocalipsi 14:12.

Si fem de la Redempció un tema central en la nostra cosmovisió cristiana, llavors (com vam veure la setmana passada) la Llei de Déu, els Deu Manaments, també han de ser primordials. Al capdavall, de què som redimits més que de pecat, que és violar la Llei (Rm. 03:20)? L'evangeli realment no té sentit separat de la Llei de Déu, la qual cosa és una de les raons per les que sabem que la Llei continua sent vinculant per a nosaltres, malgrat la seva incapacitat per salvar-nos. (Per això necessitem l'evangeli.)

Per tant, tota la educació adventista del séptim dia ha de centrar-se en el que Elena de White ha anomenat "la perpetuïtat de la Llei" (CS 68, 69); que inclou el dissabte. Si l'educació està per ajudar a restaurar el més possible la imatge de Déu en nosaltres en aquesta vida, llavors, fins i tot en el nivell més bàsic, la Llei de Déu ha de ser exaltada, tenint en compte l'exemple de Crist, com el còdigomoral que ens mostra el que realment és correcte a la vista de Déu.

PER ESTUDIAR:

"El veritable objectiu de l'educació és restaurar la imagedeDios en l'ànima" (*PP* 645). Amb aquesta idea enmente, podem veure per què una cosmovisió cristiana sòlida és fonamental per a l'educació adventista. A la fi i al cap, com observem anteriorment, l'educació en si mateixa no és necessàriament bona. La gent pot ser instruïda, summament versada en idees i actituds que contradiuen els principis que es troben a la Bíblia. Per això, com Adventistes de l'Setè Dia, el nostre sistema educatiu s'ha de basar en la cosmovisió cristiana. Això vol dir, doncs, que tots els àmbits generals de l'educació, la ciència, la història, la moralitat, la cultura i altres, es enseñarandesde esaperspectiva, ynodesde una que l'contradigui o fins i tot la ignori. A més, com es va dir anteriorment, no hi ha una perspectiva neutral: tota la vida, tota la realitat, es veu a través dels filtres de la cosmovisiónde cada un, ja sigui que s'adopti aquesta cosmovisió de manera coherent i sistemàtica o no. Per tant, és fonamental que la cosmovisiónbíblica formi la base de tota l'educació adventista de el setè dia.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Quins exemples de la història recordes de sistemes sencers d'educació que van ser (o fins i tot són) molt destructius? Quins van ser alguns d'aquests llocs, què se'ls ensenyava als alumnes allà i què podem aprendre d'ells? Com podem protegir els nostres sistemes educatius d'aquestes influències destructives?
2. La lliçó d'aquesta setmana va analitzar alguns dels punts clau d'una cosmovisió cristiana: l'existència de Déu, la Creació, la Bíblia, el pla de Redempció i la Llei de Déu. Quins altres elements importants s'haurien d'incloure en qualsevol formulació completa d'una cosmovisió cristiana?
3. Un pensador de segle XVIII una vegada va escriure: "Oh, consciència! ¡Consciència! Instint diví, guia segura d'un ésser ignorant i confinat, encara que intel·ligent i lliure, ets una jutgessa infal·lible de el bé i de mal, que fa que l'home s'assembli a la Deïtat ". Què hi ha de bo i què hi ha de dolent amb aquesta postura?
4. Observa novament aquesta declaració d'Elena de White: "El veritable objectiu de l'educació és restaurar la imatge de Déu en l'ànima" (*PP* 645). Què significa això? Per què l'educació adventista ha de ser majorment tan diferent de com el món veu l'educació?